

INTA AIZKALNIETE

Svētākais ceļš

Rit saule,
Rit mēness,
Rit pasaule baltā,
Pa dzīvības taciņu bērniņš rit.

Pa dienu
Caur sauli,
Pa nakti caur zvaigznēm,
Caur tēti un māmiņu pasaulē rit.

Rit bērniņš
Pa staru
Caur sāpēm un tumsu
Uz gaismu, kas atveras mīlestībā.

Ik bērniņš
Kā brīnums
Šai pasaulē atnāk
Pa ceļu uz zemes vissvētāko.

SOLIS

Ir pasaule
Kā vaļā vērti vārti.
Ko apspīd spožas zvaigžņu laternas.
Te sākas ceļš,
Deg acīs vēju vārdi,
Un sirdī putnu ilgas zib un lās.

Es iešu tur,
Kur mani mīl un gaida,
Es iešu tur, kur rīta blāzma kvēl,
Un ja būs tā,
Ka spēka trūks un smaida,
Mans eņģelis uz spārniem nesīs vēl.

Mēs esam te,
Šai dzīvē ierakstīti
Kā ziedi pļavā, putni galotnēs.
Mums pieder ceļš,
Mums pieder silti rīti
Un vakari, ko smaržīgs lietus nes.

Solis viens,
Solis divi,
Solis trīs...
Tas ir mans ceļš
Un mana iespēja.
Kā laipiņa nes cerība,
Kā laiviņa ved ticība,
Un debešos ceļ mīla augstākā.

UGUNS

Uguns sauc,
Bet tu
Neej tai klāt!
Neķer uguni –
Apdedzinās!

Lai tā sauc,
Tev vēl sadegt nav laiks.
Tev ir jāizzied
Pieneņu laiks.

Uguns naktī kā puķe zied...
Uguns vējā dejo un dzied...
Ak, cik spoži zibeņi deg!
Kā lai no uguns bēg?

Pienāks laiks,
Un tu aiziesi tur,
Kur tavs liktenis
Uguni kur.

VISLABĀKIE VĀRDI PASAULĒ

Vislabākie vārdi pasaulē
Ir tie, kurus sakām kad mīlam,
To sauli aiz tāliem apvāršņiem,
Kur sapņi un cerības tiekas.

Kā putni ar spārniem alkstošiem,
Uzticot sapņus vējam,
Mēs traucam uz rītiem austošiem,
Bet tāles naktīs sauc atpakaļ.

Vislabākās dziesmas pasaulē
Ir tās, kuras dziedam ar draugiem,
Kad kamīnā sārtas liesmiņas
Ar dvēseļu atspulgiem dejo.

Mēs meklēsim dziesmas debesīs,
Jūrās un zemēs tālās.
Ja vārdi kļūs lēti, tad smaidīsim,
Un visas durvis mums atvērsies.

TEV

No vēja nevar atvadīties.
Par vēlu saukt –
Jau projām tas.
Kas iet, lai iet, lai neatgriežas,
Lai aizlido no atmiņas!

Kas iet, lai iet,
Lai naktī paliek!
Tik mirkli vien,
Kad mēness gaist,
Es tevi saucu sapnī klusu
Un nevēlos, lai sapnis gaist.

Tev iešu līdz savās domās,
Kad mākoņi pār zemi līs,
Par maizes rīku ceļa somā,
Par zvaigzni tumšās debesīs.

Jo man ir Dieva doti vārdi
Un sirds, kas prot tos pateikt tā,
Lai atvadoties neizšķirtos,
Lai aizejot, reiz satiktos.

EZERS

Izvijās skaņa no lociņa,
Sapinās vēja sprodziņā,
Pāri pār galotnēm lidoja,
Klusi klusītiņām skanēja.

Sudraba dzirkstītes
Ezerā kaisījās,
Trīsuļoja un dzisa.
Augstu debesīs
Vēji dziedāja,
Atbalss dzelmājā risa.

Slīdēja saule pār ūdeņiem,
Tumšajā dziļē lūkojās.
Ēnas uz niedrāju plakstiņiem
Viegli vieglītiņām šūpojās.

Ilgi kā noburts es klausījos
Vasaras dziesmā brīnišķā,
Sirds, klusi žūžojot, ievijās
Zemes un mākoņu mūzikā.

DZIESMA MEŽAM

Dzimtais mežs, pie tevis atkal nāku,
Pielūdzot kā sauli pielūdz dīgst.
Te ir šūpulis un ceļa sākums
Sakņu ilgām, kas pēc gaismas tvīkst.

Rokās glaužas egļu vēsās ēnas,
Sūnu samts un naktsvijoļu zīds.
Mostas dvēsele, kad dejā lēnā
Pāri koku galotnēm slīd rīts.

Zemes elpa sudrabainās strēlēs
Rāmi stīgo bērzu lapotnēs,
Miers tik balts, ka aizmirst vārdus mēle,
Norimst sirds un ļauj, lai klusums nes.

Dzirdu es, kā vējā sarunājas
Cilvēku un koku dvēseles.
Šajā pasaulē mums visiem mājas,
Kamēr laiks uz bezgalību nes.

Sīku stādu lieku zemes riekšā,
Līdzī sējas mana klusā balss.
Un es skanēšu tai zaļā dziesmā,
Kas pēc gadiem koku zaros šalks.

II TAUTISKAIS MOTĪVS

DZIESMAS DVĒSELĪTE

Kad nav vārdu,
Kad nav skaņu –
Klusa dziesmas
Dvēselīte.
Ne ar vēju,
Ne ar zvanu
Nevar dziesmu
Iezvanīt.
Tukša, tukša mežmalīte -
Klusums kā ar nazi griež.
Dzijā akā bārenīte
Savas baltās dienas sviež.
Vai tai trūka
Vieglu kāju
Krustām pāriet
Pasaulīti?
Vai tai trūka
Čaklu roku
Skaņus vārdus
Salasīt?
Gliemežvākā jūras šalkas,
Zemes ilgas priekšautā,
Dozēs sīkas putnu balsis,
Strauta čalas riekšavā.
Ieauž vārdus,
Ievij skaņas –
Mostas dziesmas
Dvēselīte.
Kāpj no akas
Balta rasa,
Sudrabā mirdz
Dziesmots rīts.
Strautus, pļavas, mežmalīti,
Dzidri skanot, vēji glauž.
Dziedādama bārenīte
Baltu dvēselīti auž.

SAULĪTE

Saulīte baltā
Debesu kalnā
Pelēkām mākoņu
Atslēgām slēgta.

Septiņas dienas,
Septiņas naktis
Saulīte raudāja
Asaras gaužas.

Astotā dienā
Atskrēja vēji,
Mākoņu atslēgas
Ezerā bira.

Debesu kalnā,
Pasaulē baltā
Saulīte rotājās
Septiņās krāsās.

Mana māsiņa dzēidāja
Augstās debesīs lūkodomās.

VAKARS

Aiz tāliem kalniem
Ābeļu dārzā
Saulīte vakarā dodas uz dusu.
Vēlīni stari
Debesīs rāmi
Laistās.

Gurdenām rokām
Vij vaļā pīnes,
Mati pār pleciem kā vēdeklis raisās.
Ābeļu ziedi
Vējiņā viegli
Kaisās.

Lieganā miegā
Vēsmiņa aijā,
Glāsmaina migla tin mežģīnēs smalkās.
Aizveras plaksti.
Krēsļa pār zemi
Klājas.

Debesīs naktī
Valdnieki citi
Nerātnos mākoņu kumeļus gana.
Debesis naktī
Mēness un zvaigznes
Sargā.

RASAS LĀSĪTE

Dzīvoja reiz rozītē
Maza rāsas lāsīte.
Baidījās no saules tā,
Kautri slēpās paēnā.

Uzspīdēja saulīte,
Gaisa rāsas lāsīte,
Aizlidoja vējam līdz
Sidrabbaltā mākonī.

Šaurā mākonlodziņā
Raugās rāsas meitiņa,
Gauži smeldz tai sirsniņa –
Rozīte zied tālumā.

Pērkons dedza zibeņus,
Jūdza salnus kumeļus,
Veda rāsas lāsīti
Meklēt sārto rozīti.

Zibens šķeltā strēlītē
Krita lietus lāsīte,
Ieritēja klusi tā
Savas rozes plaukstiņā.

III DZEJŅI NO CIKLA „NAKTSVIJOLE”

RĪTA DZIESMA

Pakāpusies pāri ciņiem
Spoža rīta blāzma deg.
Kur tā mazā cielaviņa
Vēsā rīta rasā tek?

Vējā plīvo zāļu dvašas,
Tumsas ēnas projām slīd.
Visas zvaigznes manis pašas –
Dziļi, dziļi sirdī spīd.

Smaržas pilna meža telpa
Sīkās ziedu balsīs trīc.
Mani glāsta saules elpa
Gribu aizstarot tai līdz.

Ziedu smaržās,
Ziedu sapņos,
Lapu maigās vēdās
Norimst raizes,
Aizbrien rūpes,
Aiztrauc visas bēdas.

SIRDSSKAIDRAIS DZEJOLIS

Baltu, baltu dvēselīti
Bez oglītes melnumiņa
Tu man lūdzi.
Es Tev smēlu
Rīta rasas lāsi kvēlu.

Viegli nesu trauslos pirkstos,
Lai tā nezaudē ne dzirksti.
Saule siltus
Starus sēja,
Rasa vējā izplēnēja.

Baltu, baltu dvēselīti
Bez oglītes melnumiņa
Tu man lūdzi.
Es Tev nesu
Tīru, skaidru zieda dvesmu.

Roze rokās ātri vīta
Bez saknītes auklējuma.
Kad man zeme
Ziedus liedza,
Es Tev savu sirdi sniedzu.

Tādu, kāda Dieva dota -
Vienkāršu, bez liekām rotām.
Kurā zemes
Malā būšu,
Tā Tev piederēs uz mūžu.

VASARAS VAKARS

Tu dejoji vakara krēslā
Starp smaržām un puķu ēnām,
No pļavas miglāja vēsā
Es smēlu vasaru lēnām.

Pa lāsei no nakstvijolēm,
Pa dzirkstij no zvaigžņu lāpām,
No pilošām jumtu korēm
Pa lietus šļakstam, kad slāpa.

Tu dejoji saulrieta lokā
Kā vīzija bāli sārta,
Man migla smaržoja rokās,
Es aizmirsu tavu vārdu.

Jo nebija nozīmes runāt
Šai vasaras naktī klusā,
Kad tālu vilcienu dunā
No pilnības sirds mana kusa.

STARP DIVĀM BEZGALĪBĀM

Vējš tavu elpu manā jauc.
Vai tas ir maz? Vai tas ir daudz?
Pret krastu krasts ar dzērvēm miglu sien,
Un upe plūst kā mūžīgs pieskāriens.

Līdz smeldzei trausli vārdi slīd.
Zūd vējā viss, kas pasacīts.
Bet skatiens ir par vārdiem patiesāks,
Un nezina kā viss kļuvis citādāks.

Starp divām bezgalībām mēs
Kā akmentiņiem spēlējamies
Ar vārdiem, kuri aizlido
Un izkūst netveramā
Mēness
Starā.

ES LŪGŠU DIEVU PAR TEVI

Es lūgšu Dievu par tevi,
Kad atvadu vārdu trūks,
Kad nebūs nekā vairs ko sacīt,
Jo viss jau reiz pateikts būs.

Es lūgšu Dievu par tevi,
Kad bezmiegs kā rēta smelgs,
Kad prāts rūgtas domas un vārdus
Kā kalnus caur nakti vels.

Lai Dievs tev palīdz,
Lai Dievs tevi sargā,
Lai glāstošu roku liek
Uz satrauktām domām,
Uz sūrstošām vātīm,
Lai mierā dvēsele mieg!

Es lūgšu Dievu par tevi
Kā lūgtu priekš sevis to –
Mans Dievs ir tik labs, ka zinās,
Kā pasargāt dārgāko.

IV DZEJOĻI NO CIKLA „MAZAIS PRINCIS”

PIERADINI MANI

Kad debesis pieskarsies vakaram zilgam,
Pieradini mani!
Mēs klusēsīm ilgi par zvaigznēm un ilgām.
Pieradini mani!

Pa sīciņam mirklim, pa sekundeī vārai
Pieradini mani!
Līdz gājputni aizlidos vasarai pāri.
Pieradini mani!

Pieradini mani
Uz mirkli vai uz mūžu!
Pieradini mani,
Un es tev blakus būšu
Kā sliexnis zem tavām kājām,
Kā zvaigzne naktī virs mājām.
Uz mirkli vien vai uz mūžu
Pieradini mani!

Ik solis, kad nāksi, kā mūzika skanēs.
Pieradini mani!
Prom aizejot, atbalsī vīsies un tvanēs.
Pieradini mani!

Nekas, ja smelgs šķiršanās glāsti un smaidi,
Pieradini mani!
Ir pavadīt laime, un laime ir gaidīt...
Pieradini mani!

AKA

Klausies, kā krīt
Sudraba lāses akā.
Svarīgs ir tas,
Ko viens otram mēs nepasakām.

Svarīgs ir ceļš,
Kas caur tuksnesi vijas,
Zvaigznes, kas slīd pāri mums
Kā nakts melodijas.

Svarīgs ir laiks,
Ko mēs modināt spējām,
Ūdens, kas mirdz saules staros
Un zib rīta vējā.

Svarīgs ir tas,
Kas tikai ar sirdi redzams,
Vārdi, ko teic skatiens tavs,
Kas dvēselē sedzams.